

100 έργα Τσαρούχη στού Ζουμπουλάκη

Η ΕΚΘΕΣΗ ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Μεγάλο καλλιτεχνικό γεγονός, αποτελεί η έκθεση εκατό και πλέον έργων του Γ. Τσαρούχη, που εγκαινιάζεται την Δευτέρα 17 Μαΐου, στην γκαλερί «Ζουμπουλάκη».

Τα έργα, που έχουν γενικό τίτλο «Ζεϊμπέκικα», αντλούν το θέμα τους, από την ποίηση, τη μουσική και την κίνηση του ζεϊμπέκικου χορού.

Την έκθεση οργανώνει το Ίδρυμα Γιάννη Τσαρούχη και η γκαλερί Ζουμπουλάκη, η οποία παράλληλα εξέδωσε ένα τόμο, που περιλαμβάνει 82 έγχρωμες αναπαραγωγές των έργων που θα παρουσιαστούν.

Τις εικόνες της έκδοσης, που έχει επίσης τίτλο «Ζεϊμπέκικα», συνοδεύουν αποσπάσματα από γνωστά ζεϊμπέκικα τραγούδια, ενώ στο βιβλίο υπάρχει ακόμη, ένα κείμενο του Γ. Τσαρούχη.

«Το 1934 —γράφει μεταξύ άλλων ο Γ. Τσαρούχης— είδα αληθινούς ζεϊμπέκηδες που μπαρκάρανε στην Σμύρνη, στο πλοίο που με πήγαينه στην Κωνσταντινούπολη... Αυτοί οι ζεϊμπέκηδες ήταν ντυμένοι με τις παλιές στολές τους και έμοιαζαν πολύ μ' εκείνες που είχε ζωγραφίσει ο Λύτρας και ο Γύζης. Ένας απ' όλους, ως τριαντάπεντε χρόνων μιλούσε καλά ελληνικά και μου έλεγε διάφορα πράγματα. Ίδιως μου μιλούσε για το πώς χόρευε ένας νεαρός που ήταν μαζί τους κι όλο έλεγε πώς κανείς δεν τον φτάνει στον χορό.

Προς το ηλιοβασίλεμα, όταν ξεκίνησε το πλοίο για την Πόλη, ο νεαρός χόρευε πάνω στο κατάστρωμα. Ήταν κοντός και χοντρο-

κόκκαλος αλλά μόλις άρχισε να κινείται πραγματικά μεταμορφώθηκε. Δεν ήταν πια το ίδιο πρόσωπο. Την ανδρεία του, γιατί ήταν ανδρείος πολύ, σχεδόν άγριος, συμπλήρωνε περίεργα, ένα είδος ταπεινότητας και ένα είδος ευγνωμοσύνης, που δεν ήταν γνωστό σε ποιόν απευθύνεται. Έμοιαζε να ευγνωμονεί με πολύ σεμνότητα, έναν θεό, για το θαύμα που είναι η ζωή. Τόν συνόδευε ένα τουμπελέκι που χτυπούσε ένας άλλος ζεϊμπέκης, στον μαγικό ρυθμό «ενεά ογδοα».

... Ήταν αληθινή θυσία αινέσεως, ανδρεία και μαζί, πνεύμα συντηρημένου και τεταπεινωμένου. Έρωτας και αντρείοσύνη και μαζί κάτι σαν αίσθηση θανάτου. Είναι αξιοθαύμαστο το πώς χαμήλωνε τα μάτια του με γλυκερά υποταγή, σε αντίθεση με τη μεγάλη δύναμη, αλλά συγχρόνως με τα πόδια του, που τα χτυπούσε στο έδαφος, φοβέριζε κάτι το αόρατο που σερντόνα καταγής. Έμοιαζε με κάποιο άγαλμα ενός πολεμιστή, που άλλοτε βαστούσε σπάθα και ασπίδα και πολεμούσε έναν δράκοντα και τώρα είχε μείνει χωρίς τα τρία αυτά συμπεράσματα — Δράκοντα, σπάθα και ασπίδα — όπως συμβαίνει σε πολλά παλιά αγάλματα... Χορευτές του τσάμικου, του υπέροχου τσάμικου, δεν χορεύουν καλά το ζεϊμπέκικο και τονάπαλιν. Αυτό δεν αποκλείει θριαμβευτικές διασταυρώσεις, ιδίως όσον αφορά το ζεϊμπέκικο. Γιατί αν και ο ζεϊμπέκικος φαίνεται ερημικός και απρόσιτος, είναι συγχρόνως και πανανθρώπινος για όποιον μπορεί να τον πλησιάσει»